

Много съкакви чувства се пробудиха и пламнаха въ младитѣ грѣди на казака.

„А какъ доде ти тука?“

„Изъ подземний пѣтъ:“

„Нема има подъ земята пѣтъ?“

„Има.“

„Дѣка?“

„Ти не щешъ ме изда, рицарю?“

„Токо ми честниятъ кръсть?“

„Като се спуснешъ въ язътъ и минешъ презъ вадата, тамъ, дѣто е трѣстиката.“

„И излази чакъ въ градътъ?“

„Право въ градский мѣнастирь.“

„Стай, да врѣвнимъ съкома!“

„Но ради Христа и света Богородица, малко хлѣбъ!“

„Харно, ште бѣде. Стой тука край колата, или, пò-харно, лѣгнѣ въ тѣхъ: нѣма кой да те види, сичкитѣ спѣтъ; азъ штѣ сега да се върнѣ.“

И той отиде къмъ колата, дѣто бѣ захерето на неговата дружина. Сърцето му тупаше. Сичко, што бѣ минѣло и бѣ заглушено отъ сегашната казанѣка осада, отъ горчивий воински животъ, сичко исплува отгорѣ и задави отъ своя страна настоящетето. Пакъ исплува предъ него, като изъ темната морска бездна, горделива жена; пакъ свѣтнаха въ паметта му хубави рѣцѣ, очи, засмѣни уста, глѣста, темноорѣхова коса, кѣдро расицана по грѣдитѣ, и сичкитѣ пѣргави, стройно-гиздаво нагласени членове на моминска снага. Тѣ не бѣха ни погаснале, ни изчезнале, а на време бѣха замрѣле, да дадѣтъ мѣсто на други силни движения; но често, често борѣха сѣнѣтъ на младий казакъ, и често се събуждаше той и лежѣше на постелята, безъ да може да разумѣе причината на това.

Той врѣвѣше, а сърдцето му сѣ пò-силно биѣше, като си мислѣше, че ште пакъ да ѣхъ види, и треперяхъ млади му колѣне. Като доде при колата, той совсѣмъ забрави, зашто е дошелъ: дигна си раката и много си три челото, за да припомни, какъво да прави. Най-послѣ се стрѣсна и уплаши: доде му на умъ, че тя умира отъ гладъ. Той се пуснѣ къмъ колата и зе подъ минѣница нѣколко голѣми черни хлѣ-